

בש"פ 4452/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4452/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
מיום 24.6.2015 במ"ת 32915-05-15 שניתנה על ידי
כבוד השופטת ד' שריזלי

תאריך הישיבה: י"ב בתמוז התשע"ה (29.6.2015)
בשם העוררת: עו"ד מורן פולמן

בשם המשיב: עו"ד עלאא מסארוה

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת ד' שריזלי), במ"ת 32915-05-15 מיום 24.6.2015, במסגרתה דחה בית המשפט את בקשת העוררת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו, והורה על שחרורו לחלופת מעצר.

הליכי המעצר עד כה

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון למעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(3)(5) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי

עמוד 1

סעיף 380 בנסיבות סעיף 382(א) לחוק; ושווד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.5.2015 יצר המשיב קשר עם יא (להלן: המתלונן) באמצעות אתר היכריות באינטרנט, והפציר בו להיפגש עמו. ביום 2.5.2015 בסמוך לשעה 2:00, הגיע המשיב ביחד עם אדם אחר (להלן: האחר) לדירת המתלונן לאחר שוויידא כי הוא מצוי לבדו. השניים נכנסו לדירת המתלונן תוך שהם הודפים אותו פנימה. בעוד האחר נעל את הדלת, המשיב הפשיט את בגדי המתלונן בכוח ודחף אותו לכיוון המיטה. משהמתלונן התנגד, החל המשיב להכותו בעודו מרותק למיטה. תוך כדי פועלם צעקו המשיב והאחר "אללה אכבר". המשיב ניסה לחדור בחוזקה לפי הטבעת של המתלונן, והמשיך להכותו נמרצות כאשר התנגד. בשלב מסוים, ביקש המשיב מהאחר שיחפש סכין במטבח. משזו לא נמצאה, אחז האחר במתלונן בחוזקה והחל לחנוק אותו, בעוד המשיב נושך בחוזקה את איבר מינו של המתלונן. השניים נמלטו מהדירה בעקבות צעקותיו של המתלונן לעזרה, אך לא לפני שהאחר ריסס את פניו וגופו באמצעות תרסיס גז פלפל. כמו כן, טרם יצא המשיב, הוא גנב את מכשיר הפלאפון וארנקו של המתלונן. כתוצאה ממעשי המשיב, נגרמו למתלונן כאבים עזים בכל חלקי גופו; צריבה עזה בעיניו; חבלות; חתכים שטחיים ופצעי שפשוף בפניו; המטומות ברגליו; פצעים בגב כף רגל ימין; וכן כאבים, נפיחות וסימני שריטות באיבר מינו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. ביום 3.6.2015 הסכים בא כוחו של המשיב על קיומן של ראיות לכאורה, ועל קיומה של עילת מעצר שעניינה מסוכנות. על אף התנגדותו של בא כוח העוררת לקבלת תסקיר מעצר, בית המשפט המחוזי קבע כי היות שמדובר בצעיר יליד שנת 1996 ללא עבר פלילי, ראוי לקבל תסקיר מעצר בעניינו ועל כך הורה.

5. ביום 17.6.2015 הוגש תסקיר המעצר, אשר לפיו המליץ שירות המבחן על שחרור המשיב למעצר בית מלא בבית הוריו בפיקוחם ובפיקוח אחיו. ביום 24.6.2015 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בשאלת שחרור המשיב לחלופת מעצר. בית המשפט התייחס למעשים המחרדים המיוחסים למשיב ולמסוכנות הברורה שעולה ממנו. בית המשפט ציין כי בנסיבות רגילות ראוי היה להורות מיד על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, אולם הוא לא מצא מקום להתעלם מגילו הצעיר ועברו הפלילי הנקי. כן נתן משקל לכך שהאחר לא נמצא מאחורי סורג ובריא, ואינו נותן את הדין על מעשיו. בית המשפט קבע כי יש בחלופה שהוצעה כדי לאיין את מסוכנות המשיב, והורה על שחרורו בתנאים הבאים: מעצר בית מלא בבית הוריו; בכל שעות היממה הוא יהיה נתון בפיקוח מלא ומוחלט של אחד המקפחים; חתימה על ערבות עצמית בסך של 10,000 ש"ח וכן הפקדה במזומן בסך של 10,000 ש"ח; חתימה על ערבות צד ג' על ידי כל המפקחים בסך של 10,000 ש"ח; צו עיכוב יציאה מהארץ; איזוק אלקטרוני; וצו פיקוח מעצר למשך ששה חודשים. החלטת השחרור עוכבה עד ליום 28.6.2015 בשעה 12:00.

6. ביום 25.6.2015 הגישה המשיבה הודעת ערר, במסגרתה היא טענה כי שגה בית המשפט המחוזי משעיכב את החלטתו ביותר מ-48 שעות, בניגוד לסעיף 55 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ועל כן היא ביקשה לקבוע את הדין ליום 26.6.2015. ביום 25.6.2015 קבע בית משפט זה כי התיק יובא לדיון ביום 29.6.2015, ובהסכמת הצדדים הוארך מעצרו של המשיב עד למתן החלטה אחרת.

הערר

7. העוררת סבורה כי שחרור המשיב לחלופת מעצר טומנת בחובה סכנה חמורה לציבור, על רקע העבירות הקשות המיוחסות לו, אשר בוצעו בפרץ אלימות אכזרי במיוחד. לעמדת העוררת, שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי מצדיקים את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. לעמדתה, אין בריחוק מהמתלונן כדי להפיג את מסוכנות המשיב, וכי העובדה ששותפו לא נעצר אין בה כדי להשפיע כהו זה על שאלת מעצרו. עוד טוענת העוררת, כי טעה בית המשפט המחוזי משאימץ את המלצת תסקיר שירות המבחן אף שעולה ממנו רמת מסוכנות גבוהה

במיוחד. מעבר לדרוש טוענת העוררת, כי בית המשפט המחוזי יישם לא כשורה את הוראות החוק החדשות העוסקות במעצר בפיקוח אלקטרוני.

8. בדיון שהתקיים לפניי היום, חזרה באת כוח העוררת על טענות הערר, בדגש על כך שמדובר במסכת עובדתית קשה ואכזרית המיוחסת למשיב. באת כוח העוררת עמדה על המסוכנות הרבה שעולה מן המשיב, לרבות כפי שהיא באה לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן. לעמדתה, מדובר במסוכנות כלפי כולי עלמא ולכן אין נפקות להרחקתו מהמתלונן. בא כוח המשיב הזכיר כי מדובר בבחור צעיר שאין לו עבר פלילי, ועמד על כך שתסקיר שירות המבחן פירט היטב את קשייו, ולמרות הכל המליץ על חלופת מעצר בעניינו. כמו כן, בא כוח המשיב עמד על כך שמדובר בחלופת מעצר איכותית, שכן משפחת המשיב הינה יוצאת דופן בהיותה נורמטיבית.

דיון והכרעה

9. דין הערר להתקבל.

10. בית המשפט המחוזי מצא כי בעניינו של המשיב מתקיימת עילת מעצר שעניינה מסוכנות, עליה לא חלק המשיב, ופנה לבחון את האפשרות של השגת מטרת המעצר בדרך חלופית (לפי סעיף 21(ב) לחוק המעצרים) באמצעות הכנת תסקיר שירות מבחן.

11. אכן, מדובר באדם צעיר ללא עבר פלילי, ועם זאת, לנוכח נסיבות המקרה החמורות דומני כי לא היה מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו. יצוין כי נפסק לא אחת בעבר שכאשר עסקינן בנאשם המבצע עבירה בנסיבות חמורות, אין בצעירותו ובעברו הפלילי הנקי כדי לאיין את מסוכנותו (בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 להחלטה (28.10.2013); בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 להחלטה (14.5.2014); בש"פ 397/15 מורדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 להחלטה (28.1.2015)).

12. כאמור, בעניינו של המשיב קמה עילת מעצר מרכזית של מסוכנות. המשיב ביצע את המעשים האמורים ללא כל התגרות קודמת מצד המתלונן, לאחר ששתה אלכוהול והגיע באופן מכוון לפגוע באדם אשר לא הכיר כלל. במהלך האירוע המשיב השתמש באמצעים אלימים, וזאת על אף התנגדותו הברורה של המתלונן. המשיב הכה את המתלונן בעודו מרותק למיטה, ניסה לבצע בו מעשה סדום ואף שלח את האחר לחפש סכין במטבח, שאין לדעת מה היה בכוונתו לעשות עמה. אף שזו לא נמצאה, המשיך המשיב לפגוע במתלונן בשיתוף פעולה עם האחר, לרבות חניקתו, נשיכת איבר מינו וריסוסו בגז פלפל. אם לא די בכך, משהחליט המשיב להפסיק, בדרכו החוצה הוא גנב את הפלאפון ואת ארנקו של המתלונן.

13. נסיבות אלה משמעותיות באשר לבחינת חלופת מעצר בעניינו של המשיב. לכך מצטרפת התרשמותו של שירות המבחן, אשר ציין כי "עולים דפוסי שתיית אלכוהול באופן בלתי מבוקר" וכן כי "נראה כי קיים עיסוק בתחום המין והמיניות וכן בתחום זהותו המינית ורצונו להוכיח זהות בפני קבוצת השווים ובמסגרות החברתיות והמשפחתיות". עוד צוין, כי "נראה כי באופן סמוי קיימים דחפים מיניים מוגברים [...] קיימים דפוסי תוקפנות ודפוסים כוחניים בסיטואציות בהן חש איום וכשהוא תחת השפעת שימוש בחומרים מסירי עכבות". שירות המבחן העריך כי עיקר גורמי הסיכון הינם בחשיפה והתנסויות חברתיות לרבות באמצעות האינטרנט. למרות דברים אלה, שירות המבחן מצא שיש מקום להמליץ על שחרור העורר לחלופת מעצר.

14. דעתי היא כי למרות ההמלצה החיובית של שירות המבחן, התסקיר אינו תסקיר חיובי. שירות המבחן התרשם כי העורר נמצא בשלב מעורער בחייו. ניכר כי מסוכנותו בשלב זה גוברת, וספק אם יש בהשמתו במעצר בית כדי לאיין אותה. קל וחומר, כאשר המשיב צפוי להיות חשוף לאינטרנט בביתו, הלוא הוא המקור להתרחשות האירוע במקרה

הנדון. כמו כן, כלל ידוע הוא כי בית המשפט אינו מחויב באימוץ המלצותיו של שירות המבחן, שכן, על אף מקצועיותו הרבה הוא מהווה כלי עזר בלבד (ראו: בש"פ 5233/13 אללוף נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (24.7.2013); בש"פ 3161/10 מדינת ישראל נ' מהרבנד, בפסקה 22 (2.5.2010)).

15. אשר על כן, הערר מתקבל. החלטת בית המשפט המחוזי מבוטלת, והעורר יוותר במעצר עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"ב בתמוז התשע"ה (29.6.2015).

ש ו פ ט
